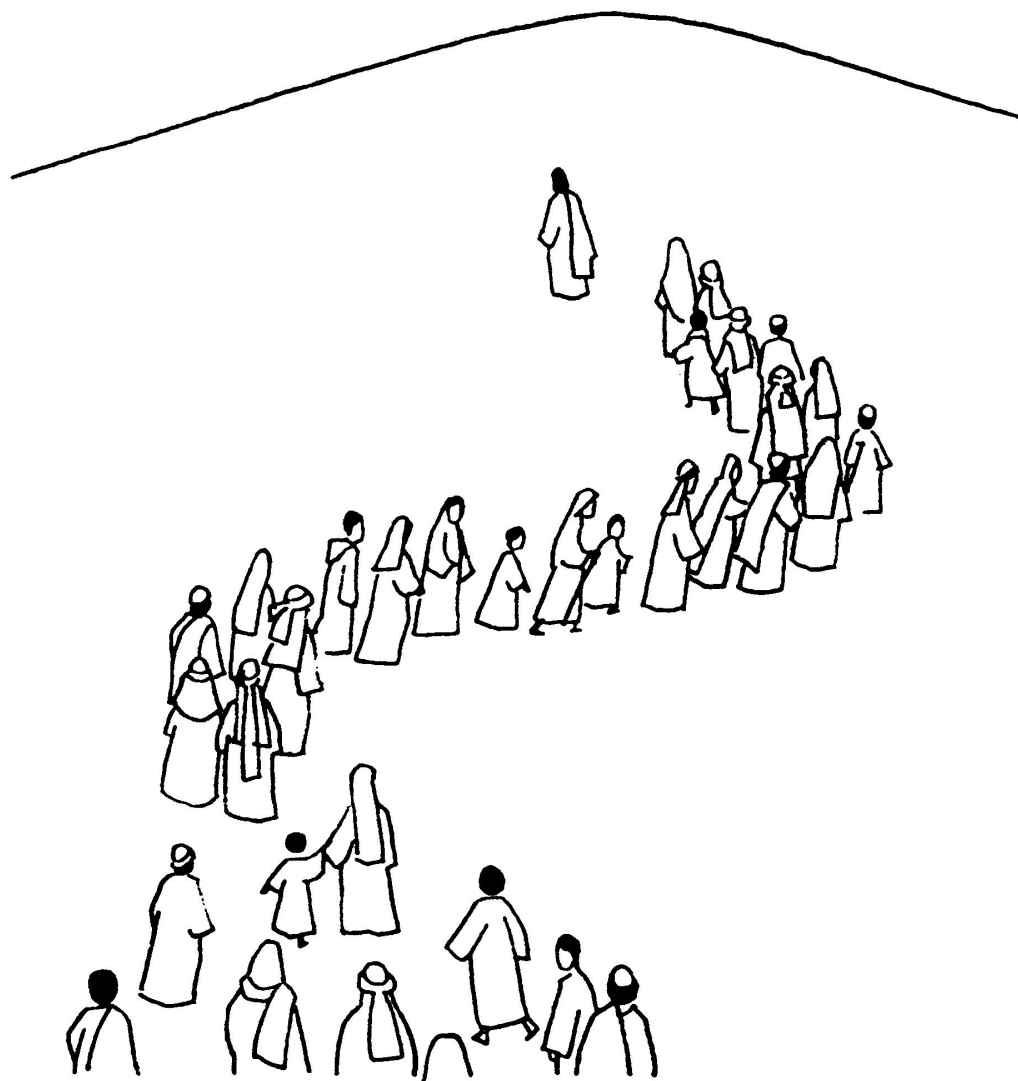

Op weg met Jezus

eerste communieproject

H. Theobaldusparochie, Overloon

Hoofdstuk 8

Verhalen van Jezus

Verhalen van Jezus

Jezus vertelde verschillende verhalen om mensen te laten nadenken over wat belangrijk is in het leven.

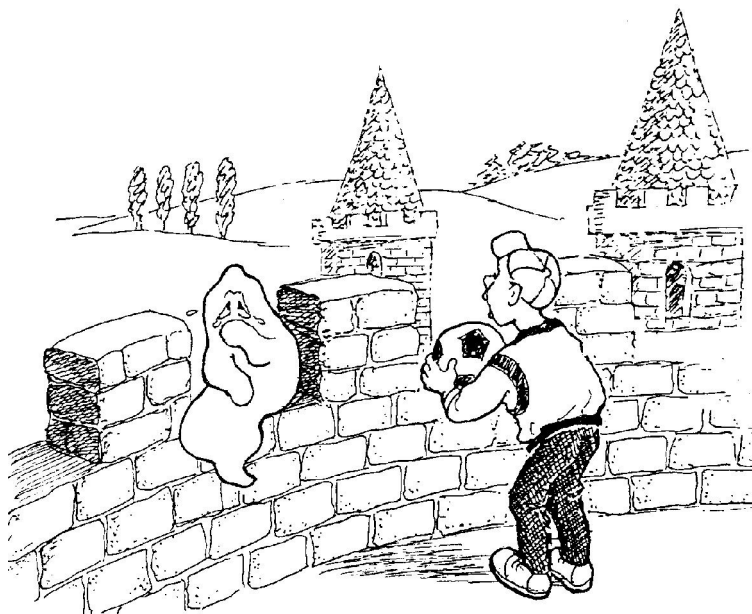
Het zijn een soort sprookjes, soms met een vreemd einde, maar daar had Jezus een bedoeling mee.

Jezus wil dat alle mensen vrienden worden. Dat kan alleen als je niet bang bent. Als je bang bent voor iemand, dan kun je ook geen goede vrienden zijn.

Maar je moet er wel eerst voor zorgen dat niemand bang voor jou hoeft te zijn.

Je moet er ook eerlijk zijn. Als je mensen bedriegt, kun je ook geen echte vrienden zijn.

Jezus vraagt ons goed na te denken hoe we vrienden kunnen zijn voor anderen. Je bent een echte vriend als je anderen helpt.

Eenzaam spookje

Ergens in een groot kasteel tussen de kantelen zat een eenzaam spookje zich alsmaar te vervelen.

Als er iemand binnenkwam riep hij droevig: boe!
En dan vluchtte iedereen overal naar toe.

Boehoehoe, ik ben een spook, sprak hij depressief
Iedereen is bang voor mij.
Niemand vindt mij lief.

Arme, arme, arme ik!
Mijn verdriet is groot.
Niemand wil mijn vriendje zijn.
Ach, was ik maar dood!

Toen kwam kleine Diederik boven om te spelen.
En hij vond een huilend spook tussen de kantelen.

Heb je pijn? vroeg Diederik.
Ben je soms gevallen?
Wil soms een droptoffee?
Wil je met me ballen?

Ballen? vroeg het spook verbluft.

Ballen? Jij en ik?
Ben je dan niet bang voor mij?
Nee, zei Diederik.

Vind jij ballen met een spook dan geen eng idee?
Nee, zei Diederik beslist.
Nee en nog eens nee!

Lieve, kleine Diederik, mijn dag kan niet meer stuk!
riep het spookje en hilde dikke tranen van geluk.

Een echte vriend

Er was eens een man die op reis ging.
Het was nog vroeg in de ochtend. De zon kwam net op.
Vrolijk fluitend liep de man over de weg.
Maar onderweg gebeurde er iets.
Twee rovers renden tussen de rotsen vandaan.
'Grijp hem!' schreeuwden ze. De man holde angstig weg.
Maar de rovers waren sneller.
Ze grepen hem vast en gooiden hem op de grond.
Daarna schopten ze hem heel hard in zijn buik.
De man probeerde terug te slaan, maar de rovers waren veel sterker.
Eén hield de armen van de man vast en de ander pakte snel zijn geld af.
Toen renden ze weg. De arme man lag kreunend op de grond.
'Ik heb zo'n pijn!' riep hij.
Voorzichtig probeerde hij te gaan staan, maar het lukte niet.
'Wat moet ik doen? Ik heb hulp nodig.'
Opeens kwam er iemand aan. Het was een priester.
Gelukkig. Die zou hem zeker helpen.
'Help!' riep de gewonde man. 'Help me!'
Maar de priester kwam niet.
Snel doorlopen, dacht hij. Net doen of je niets ziet.
Stel je voor dat die rovers er nog zijn.
Straks grijpen ze mij ook. Laat een ander hem maar helpen.
'Kom dan toch!' riep de arme man.
Wanhopig zag hij hoe de priester met een grote boog om hem heen liep.

Na een tijdje kwam er weer iemand aan.
Het was ook iemand die in de tempel werkte.
'Hier; schreeuwde de man. 'Aan de kant van de weg. Kom!'
Maar deze man wilde ook niet helpen. Hij liep gewoon door.
Laat maar liggen, dacht hij. Ik heb net nieuwe kleren aan.
Straks zit ik onder het bloed.
Radeloos bleef de gewonde man achter.
Als niemand me helpt, ga ik dood, dacht hij.
Het bleef stil. Hij deed zijn ogen dicht. Alles deed pijn.

Pas uren later hoorde hij weer iets.
Er kwam iemand op een ezel aan.
Misschien komt er dan toch nog hulp, dacht de man hoopvol.
Maar toen de ezel dichterbij kwam,
zag hij dat er een Samaritaan op zat.
Iemand uit het land Samaria.
Moedeloos deed de man zijn ogen weer dicht.
Die Samaritaan zou hem toch niet willen helpen.

De joden en de Samaritanen hadden een hekel aan elkaar.
Ze maakten altijd ruzie.
Maar het ezeltje bleef staan.
De Samaritaan stapte af en kwam naar hem toe.
'Ik zal je helpen; zei hij vriendelijk.
De man kon het niet geloven.
Waarom zou juist die Samaritaan hem helpen?
Voorzichtig maakte de Samaritaan de wonden van de man schoon.
Hij gaf hem iets te drinken en tilde hem daarna voorzichtig op de ezel.
Stapje voor stapje reden ze weg. De Samaritaan liep naast de ezel.
Hij hield de gewonde man goed vast, zodat hij er niet af viel.

Na een poos kwamen ze bij een kleine herberg.
'Hier moeten we zijn: zei de Samaritaan.
Hij hielp de man met afstappen en droeg hem naar binnen.
'Hebben jullie een kamer vrij?' vroeg hij aan de baas.
'Ja, hoor. Ik help wel even.'
Samen droegen ze de man naar boven en legden hem in bed.
'Zorg goed voor hem,' zei de Samaritaan.
Hij pakte zijn portemonnee en gaf de baas wat geld.
'Over een paar dagen kom ik terug.
Als het niet genoeg is, betaal ik dan de rest.'
'Komt voor elkaar: zei de baas.
De Samaritaan keek nog even naar de man in het bed. '
Probeer wat te slapen. Ik hoop dat je gauw weer beter bent.'
Toen ging hij terug naar zijn ezel en vertrok.
Jezus keek de kring rond. 'Wie deed nou wat God wil?'
'De man met de ezel natuurlijk: zei iemand.
'Precies: zei Jezus. 'De Samaritaan.
Alleen hij deed wat een echte vriend moet doen.'

De man in de boom

Wat ben ik toch klein, dacht Zacheüs.
Teleurgesteld bekeek hij zichzelf in de spiegel.
Hij zou graag een beetje groter willen zijn.
Maar ja, daar was nou eenmaal niets aan te doen.
Eigenlijk was dat nog niet eens het ergste.
Het allerergste was dat iedereen hem vervelend vond.
Niemand vond hem aardig.
Zacheüs wist best hoe dat kwam.
Het was zijn werk om geld op te halen voor de koning.
Van dat geld betaalde de koning alles wat nodig was in het land.
Maar Zacheüs vroeg altijd meer geld dan de koning gevraagd had.
Dat extra geld stak hij in zijn eigen zak.
'Dit is niet genoeg; zei hij, als de mensen hem betaalden.
'Er moet nog geld bij.'
'Wat?' riepen ze dan. 'Nóg meer? Hoe kan dat nou?'
Dan lachte Zacheüs een beetje gemeen.
'Ik kan het ook niet helpen. Het moet nou eenmaal van de koning.
Je kunt kiezen: je betaalt wat ik vraag, óf ik roep de politie.'
Als hij dat zei, schrokken de mensen
en gaven ze Zacheüs snel wat hij vroeg.

Zo was Zacheüs schatrijk geworden.
Hij had eigenlijk alles wat je maar kon wensen.
Een prachtig huis, dure meubels, een grote badkamer...
En nog veel meer. Maar vrienden had hij niet. Zelfs niet één!
'Eigen schuld, Zacheüs,' zei hij tegen de spiegel.
'Dat komt er nou van als je gemeen bent.
Als je aardig en eerlijk was geweest, had je óók vrienden.
Net als iedereen. Maar nu is het te laat.
Alle mensen hebben een hekel aan je.'

Plotseling hoorde Zacheüs geroep en geschreeuw.
Hij keek door het raam.
Overal op straat stonden groepen mensen met elkaar te praten.
Wat zou er aan de hand zijn? dacht Zacheüs.
Snel rende hij naar buiten. Maar hij durfde niets te vragen.
Ze zouden hem toch geen antwoord geven. Zacheüs spitste zijn oren.
Misschien kon hij opvangen wat er gezegd werd.
Al snel begreep hij het. Jezus kwam in hun stadje.
Straks zou hij met zijn leerlingen voorbijkomen.
Die man moet ik zien, dacht Zacheüs opgewonden.
Ze zeggen dat hij altijd aardig is. Zélf voor mensen zoals ik.

Het werd steeds drukker. Mensen stonden in lange rijen te wachten.
Nu vond Zacheüs het helemaal afschuwelijk
dat hij zo verschrikkelijk klein was. Zo kon hij Jezus nooit zien.

Toen kreeg hij een idee. Langs de weg stond een oude vijgenboom.
'Ik klim er gewoon in; mompelde Zacheüs.
'Als ik in de boom zit, kan ik alles goed zien.'
Voorzichtig klom hij naar boven.
'Ga je vogeltjes zoeken?' vroeg iemand schamper.
'Welnee: riep een ander.
'Hij gaat natuurlijk vijgen pikken. Hij is dol op stelen.'
Zacheüs kreeg een rood hoofd, maar klom gewoon door.
Daar zat hij dan, veilig tussen de bladeren.
Het duurde niet lang voor Jezus eraan kwam.
Iedereen begon te juichen.
En niemand lette nog op Zacheüs.

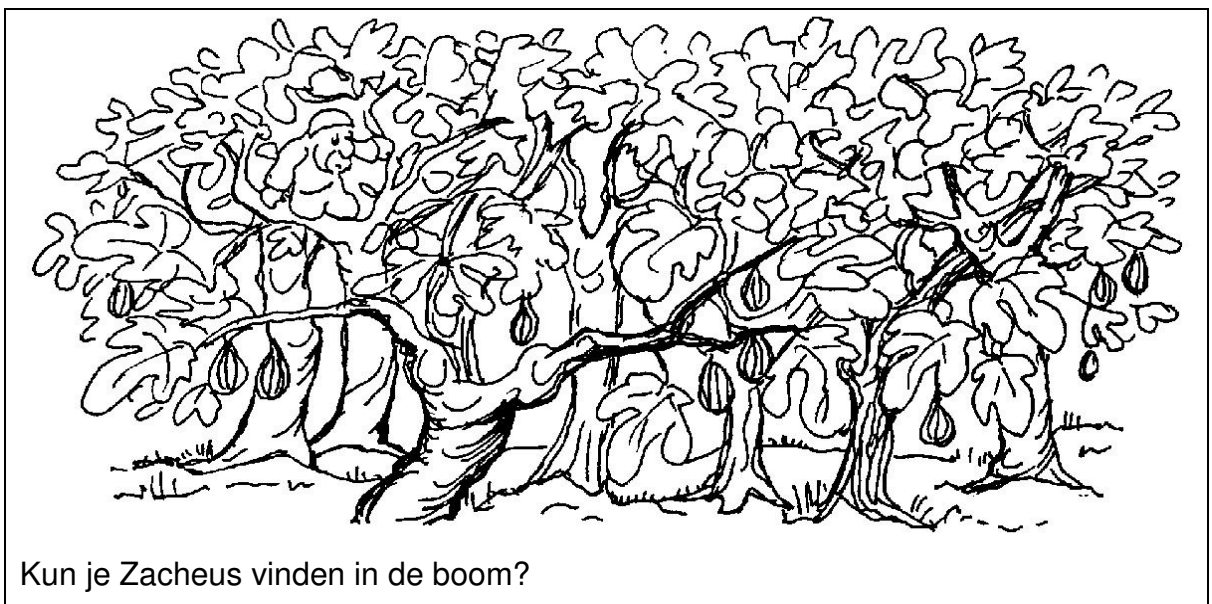
Langzaam liep Jezus met zijn vrienden
tussen de mensen door.
Zacheüs kon hem goed zien.
Nu kwam Jezus vlak langs de boom.
Tjonge! dacht Zacheüs.
Wat een aardige ogen heeft die man.
Toen schrok hij. Jezus liep niet door.
Hij bleef staan en keek omhoog.
Zacheüs drukte zich helemaal tegen de stam
van de boom aan.
Zo ziet hij me niet, dacht hij.
Maar Jezus zag hem wel.
'Wat doe je in die boom, Zacheüs?
Kom naar beneden, dan ga ik met je mee naar je huis.
Ik wil eens met je praten.'

Zacheüs klom zo snel hij kon uit de boom.
De mensen gingen aan de kant.
Ze wilden niets met Zacheüs te maken hebben.
'Moet je dat nou zien! Jezus gaat met Zacheüs mee,' riepen ze.
'Het is toch vreselijk.
Waarom laat hij die vuile dief niet lekker in de boom zitten?'
Jezus trok zich niets van de mensen aan.
'Kom: zei hij, 'Ga jij maar voor.'
Zacheüs was ontzettend blij.
Eindelijk was er iemand aardig tegen hem.
Snel hield hij de deur van zijn huis voor Jezus open.

'Waarom ben je niet gelukkig, Zacheüs?'
vroeg Jezus toen ze binnen waren.
'En waarom heeft iedereen een hekel aan je?'
Zacheüs keek naar de grond. Hij schaamde zich heel erg.
'Ik ben altijd oneerlijk geweest.
Ik heb veel geld gestolen van de mensen.
Maar ik heb er spijt van en ik wil het graag goedmaken.
De helft van al mijn geld zal ik aan de arme mensen geven.
En iedereen die ik ooit te veel heb laten betalen,
zal ik vier keer zoveel geld teruggeven.'
Jezus keek hem aan. 'Weet je, Zacheüs,' zei hij.
'Ik ben op de wereld gekomen om de mensen te vertellen
dat het beter is om eerlijk te zijn.
En ik ben blij dat jij dat vandaag geleerd hebt.'

Zacheüs deed wat hij Jezus had beloofd.
Eerst vonden de mensen dat vreemd.
'Zacheüs doet ineens zo aardig. Wat zou daarachter zitten?
Het is vast weer zo'n vals spelletje van hem.
' Ze vertrouwden het zaakje niet erg.
Maar al snel merkten ze dat Zacheüs niet meer gemeen was.
Hij deed werkelijk zijn best om goed voor de mensen te zorgen.
Hij was echt veranderd.
Langzamerhand kwamen ze graag bij hem op bezoek.
En hij bij hen.
'Gelukkig; zei Zacheüs op een dag tegen de spiegel,
'ik heb nu échte vrienden.
En dat is honderdduizend keer meer waard dan geld.'

Kun je Zacheus vinden in de boom?

De verloren zoon

Er was eens een boer die twee zonen had. Op een dag zei hij:
'Jongens, ik ben te oud om het werk op de boerderij alleen te doen.
Jullie zijn groot genoeg om te helpen.
Vanaf morgen gaan we met zijn drieën aan de slag.'
'Dat is goed,' zeiden de jongens. En zo gebeurde het ook.
De oudste zoon werkte heel hard.
Met de jongste zoon ging het wat minder goed.
Hij hielp wel mee, maar vond het werk op de boerderij niet leuk.
Ik wil weg, dacht hij vaak. Ik wil iets van de wereld zien.
Reizen. Feesten. Leuke dingen doen.
Maar ja, dat zit er niet in. Daar heb je geld voor nodig en dat heb ik niet.

Op een dag ging hij naar zijn vader.
'Ik wil niet vervelend doen, maar ik wil weg. Ik word gek hier.
Elke dag is hetzelfde. Ik ben het gewoon zat.
Ik zou willen reizen. Andere landen zien.
Nieuwe dingen ontdekken. Maar daarvoor heb ik geld nodig.'
'Dat snap ik,' zei zijn vader rustig.
'Nu had ik het volgende bedacht; zei de jongen haastig.
'U bent rijk. En als u doodgaat, is een deel van uw geld natuurlijk voor mij.
Zou ik dat geld misschien nu al mogen hebben?'
Hoofdschuddend keek de vader zijn jongste zoon aan.
'Ik ben er niet zo gelukkig mee; zei hij.
'Maar als je dat echt graag wilt, zal ik het je geven.'
'Geweldig!' riep de jongen. 'U weet niet half hoe blij ik daarmee ben.'

De volgende dag kreeg hij een grote zak geld. Vrolijk ging hij op weg.
Zijn vader keek hem verdrietig na.
'Ik hoop maar dat het goed gaat,' mompelde hij.
De jongste zoon trok van stad naar stad. Hij vermaakte zich prima.
Omdat hij veel geld had, gaf hij vaak grote feesten.
Zo kreeg hij overal waar hij kwam vrienden.
Iedereen wilde graag in zijn buurt zijn.
'Wat is het toch een fantastische vent,' zeiden de mensen tegen elkaar.
Geen wonder: hij kocht alles voor ze wat ze maar wilden!

Maar op een dag was het geld op. De zak was helemaal leeg.
'Zeg,' zei een vriend op een avond.
'Jij zei dat je me altijd wilde helpen als ik iets nodig had.
Nu kom ik even wat geld halen, want ik wil een stuk land kopen.'
'Het spijt me,' zei de jongen, 'maar dat kan niet.'
'Hoezo, kán niet?' riep de vriend boos.
'Ik heb al tegen de boer gezegd dat ik het land zou kopen.'
'Het kan echt niet. Mijn geld is op. Ik heb niets meer.'
Het bleef even stil.
'Mooie kerel ben jij!' riep de vriend kwaad. 'Veel beloven en niets doen.
Jou hoef ik niet meer te zien.' Driftig liep hij weg.

Vervelend, dacht de jongen. Maar ja, vrienden genoeg.
Ik heb altijd goed voor ze gezorgd.
Nou zullen ze ook wel voor mij zorgen.
Maar dat viel tegen. Omdat hij geen geld meer had,
wilden ze niets meer met hem te maken hebben.
Er was niemand die hem wilde helpen.

Daar stond hij dan. Zonder geld, met een lege maag.
'Je moet een baantje zoeken,' zei hij bij zichzelf.
'Je kunt tenslotte niet zonder eten.'
Hij klopte aan bij de eerste boerderij die hij zag.
'Mag ik hier komen werken?' vroeg hij beleefd.
De boer keek bedenkelijk. 'Dat zal niet gaan.
Ik heb geen geld om een knecht te betalen.
Probeer het maar ergens anders.'
Zo liep de jongen van de ene boerderij naar de andere.
Maar nergens kon hij terecht.
Uiteindelijk vond hij toch een baantje.
Voor een paar centen per dag mocht hij varkens verzorgen.
Het was smerig werk. Maar hij kon tenminste eten kopen.
Toen brak er een hongersnood uit. Er viel geen regen meer.
Planten en bomen gingen dood. Er was steeds minder te eten.
Het brood werd zo duur, dat de jongen het niet meer kon betalen.
En weer had hij honger.
De varkens kregen schillen, maar voor hem was er niets.

Wat ben ik toch stom geweest, dacht hij vaak.
Ik had nooit weg moeten gaan. Ik had thuis moeten blijven.
Maar hij durfde niet meer naar huis.
Mijn vader ziet me aankomen, dacht de jongen.
Die wil me echt niet meer hebben.
Ik heb hem gewoon in de steek gelaten.
Ik moest zo nodig de wereld zien.
En moet je kijken wat er van me geworden is!
De knechten bij mijn vader hebben het honderd keer beter.
Zo ging het maar door. De jongen werd steeds magerder.
Hij zag er slecht uit.
Misschien zou ik mijn vader kunnen vragen
of ik terug mag komen, dacht hij.
Niet als zijn zoon, maar als knecht.
Dan zou ik bij hem kunnen werken, net als zijn andere knechten.
Ja, dát ga ik vragen.
De jongen ging op weg naar huis. Het was een lange reis.
Doodmoe sjokte hij verder, dag in, dag uit.
Toen hij eindelijk in zijn eigen dorp aankwam, zag hij een bekende man.
'Hé, hallo!' riep hij blij.
Maar de man liep gewoon door. 'Jou ken ik niet,' bromde hij.
Ze herkennen me niet eens, dacht de jongen somber.

Dat komt natuurlijk 'doordat ik zo mager ben.
Bang liep hij door. Wat zou zijn vader zeggen?
Misschien stuurde die hem meteen weer weg.

Plotseling bleef hij stokstijf staan.
Boven aan het pad zag hij zijn vader.
Zijn vader lachte.

Met uitgestrekte armen liep hij zijn zoon tegemoet.
'Daar is mijn jongen: riep hij blij.
'Ik heb hem weer terug. Kom gauw bij me!'

De jongen schaamde zich.
Hij werd helemaal rood.

'Nee, vader: zei hij haastig.

'Ik kan uw zoon niet meer zijn.

Ik heb té veel fout gedaan.

Maar mag ik bij u komen werken als knecht?

Ik zal erg mijn best doen.'

'Geen sprake van: zei de vader.

'Je bent mijn kind en dat zul je altijd blijven.

Ik ben dolblij dat je nog leeft.

We geven een groot feest

en ik nodig iedereen uit

om te vieren dat je weer thuis bent.'

De jongen durfde zijn vader bijna niet aan te kijken.

Maar hij was ook blij.

Hoe was het mogelijk dat zijn vader zo aardig voor hem was?

Toen alles klaar was voor het feest, kwam de oudste zoon terug van het werk.

De muziek speelde al.

'Wat heeft dit te betekenen?' vroeg hij verbaasd. 'Ik hoor muziek.'

'Ik geef een feest omdat ik zo blij ben,' lachte zijn vader.

'Je broer is weer thuis!'

Maar de oudste zoon was helemaal niet blij.

Hij werd verschrikkelijk kwaad.

'Ik heb al die jaren hard voor u gewerkt; schreeuwde hij,

'terwijl mijn broer al zijn geld opmaakte.

En voor mij heeft u nog nooit een feest gegeven!'

'Stop; zei zijn vader vriendelijk. 'Het is waar.

Jij bent altijd bij me geweest en alles wat van mij is, is ook van jou.

Maar tóch is het feest. Omdat ik mijn zoon terug heb,

van wie ik dacht dat hij dood was.'

Dit verhaal vertelde Jezus aan de priesters in de tempel.

Ze snaptten namelijk niet waarom hij óók aardig was

voor mensen die verkeerde dingen hadden gedaan.

'Snap je het nou?' vroeg Jezus.

'Iedereen mag altijd bij God terugkomen.

Het maakt niet uit wat iemand heeft gedaan.

God is blij met ieder kind dat thuiskomt.'

